

Het hol van de rat

Hoe snel veranderen mensen in
beesten?

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver.

Deze thriller is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontstaan uit de fantasie van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen, plaatsen of bestaande personen berust op toeval.

In het hol van de rat spelen de gereformeerde kerk en homoseksualiteit een grote rol. De persoonlijke mening van de auteur is hierin niet van toepassing. Het boek is uit respect voor zowel de Kerk als voor de LHBTQ gemeenschap geschreven en niet om iemand te kwetsen.

Het hol van de rat

Kim Verheugen

Schrijver: Kim Verheugen
Coverontwerp: Kim Verheugen
Coverillustratie: Kim Verheugen
Correcties: Paula Segveld-Bergsma

ISBN: 9789464182491

© 2020 Kim Verheugen

www.kimverheugen.com

Facebook: Kim Tikt

Auteur van:

Als het roodborstje haar kleur verliest - 2017

De wijven van vijf - 2017

Scherven brengen echt geluk! -2018

Ravenzwart bloed - 2019

Ravenzwart bloed won een Indie Award!

Ravenzwart bloed is op twee shortlists geplaatst voor de juryprijs van een Indie Award - dé literaire prijs voor zelfpublicerende auteurs - voor het beste boek en meest verrassende plottwist.

In April werd ze gekozen uit de laatste drie en won Ravenzwart bloed de Indie Award 2019 voor meest verrassende plottwist.

Ook Het hol van de rat kreeg de waardering die het verdiend...

Het hol van de rat werd genomineerd en geplaatst op de shortlist voor de juryprijs van een Indie Award 2020 voor meest verrassende plottwist.

Hiermee hoorde het boek bij de beste drie, een prestatie om trots op te zijn!

Edith, je stond er zoveel jaren geleden ook voor
en je was er voor hem...

Proloog

Nieuwsbericht

Westervoort- In de namiddag hebben speurhonden van de politie Gelderland Midden de stoffelijke overschotten van verschillende personen gevonden. Ze zijn gevonden in een leegstaande verffabriek aan de rand van Westervoort. Er is sprake van één overlevende. De politie wil nog geen uitspraken doen over de overledenen en de persoon die het drama heeft overleefd, maar het lijkt te gaan om de personen die eerder deze maand als vermist waren opgegeven. Politie en Justitie gaan uit van een misdrijf. Er heerst onduidelijkheid over mogelijke daders en hun motieven. Een ieder die meer weet wordt verzocht contact op te nemen met lokale politie dan wel het landelijke meldnummer. Later vandaag volgt een persconferentie.

Hoofdstuk 1

16 Augustus

12:09 uur

Suizende geluiden van spelende luchtstromen volgen zich een weg door een lege ruimte. De wind dwingt zichzelf het gebouw in. Op plekken waar het door obstakels wordt tegengehouden klinkt een snerpnd gefluit, iets wat je makkelijk kan plaatsen op een duistere begraafplaats. Er gaat een rilling over haar rug. Haar oren zijn kennelijk de eerste zintuigen die het weer doen. Normaal ervaart ze dit soort klanken als irritant, maar in deze holle ruimte is het angstaanjagend. Het lukt haar nog niet om haar ogen te openen en dus richt ze zich des te meer op dat wat ze hoort. Haar lijf voelt stijf aan. Het gezoem van een vlieg. Ze haat vliegen, ze zijn vies en irritant net zoals muggen, ook zulke zinloze insecten. Zonder haar ogen te openen probeert ze te focussen op haar omgeving. Het stelt haar niet gerust. Wat ze niet waarneemt ook niet. Ze is suf en heeft moeite om haar gedachten te ordenen. Zodra ze haar ogen opent komt er een golf van misselijkheid naar boven. Zo goed als ze kan onderdrukt ze de instinctieve behoefte om over te geven.

Net als ze zich langzaam op haar rug draait, schrikt ze van gekreun. Haar nekharen schieten overeind. Ze is hier niet alleen. Ze krabbelt op en kokhalst. Gelukkig houdt ze het binnen.

‘Hallo? Is daar iemand?’ Ze heft haar hoofd en draait richting het geluid. In haar hoofd dreunt het. Een pulserend gevoel wat ze nog van haar kindertijd herkent, toen ze ooit eens een hersenschudding had. Haar stem klinkt hees en ondanks dat het zwak is, draagt die verder dan ze had verwacht. ‘Hallo? Zeg iets... Waar ben ik?’

Gefrustreerd door het uitblijven van een reactie draait ze zich om en laat haar zere rug op de grond neerkomen. Een pijnscheut schiet door haar lijf en ze houdt even haar adem in om het nare gevoel weg te zuchten.

‘Allemachtig gloeiende...’ Haar gevloek sterft weg in de ruimte. ‘Snotverdorie, Emma, grijp jezelf bij elkaar. *What the fuck* gebeurt hier?’ Ze spreekt zichzelf vermanend toe en het lijkt te werken. Haar ogen lijken aan het binnenkomende licht te wennen en al knipperend gaan ze langzaam open. Het is te fel. Ze houdt haar hand beschermend omhoog. Beton. Overal de aanblik van kaal beton. Haar blik registreert niets anders dan dit. Het heeft iets weg van een woning in aanbouw. Nee, ook weer niet. De liefdeloze uitdrukking van een casco ruimte. Het is nu of al haar zintuigen gaan werken. Er gaat weer een rilling door haar heen en in een flits vraagt ze zich af waarom ze zo schaars gekleed van huis is gegaan. Het beton voelt koel aan op haar huid, maar niet het soort koel wat op een warme zomerdag prettig is. Wanneer is ze eigenlijk van huis gegaan? Hoe laat is het? Waar is ze? De geur van vocht en schimmels dringt zich aan haar op. Een niesbui laat niet op zich wachten.

Gelijk komt er een reactie op haar scherpe genies in de lege ruimte. Weer gekreun. Emma komt langzaam omhoog en kijkt nogmaals in de richting vanwaar het gekreun kwam. Haar hand veegt ze aan haar broek af. In de deuropening - althans ze neemt aan dat het een deuropening moet zijn - liggen twee benen op de grond. De benen zijn in een zwarte broek gehuld. Aan de voeten zitten grijze sokken en alleen de rechtervoet heeft een schoen aan. Een herenschoen. De ander ligt in alle eenzaamheid vlak bij het lichaam. In de zool zit een groot gat. De eigenaar van de schoen zal de herfst zo niet droog doorkomen, gaat er door haar heen. Zonder zichzelf op verwondingen te checken trekt ze haar benen

onder zich en kruipt op haar knieën richting de voeten. Hoewel de afstand kort is blijkt deze toch moeilijker te overbruggen dan gedacht. Kiezeltjes prikken in haar knieën en handpalmen. Als ze de man aanraakt laat haar hand een witte kalkafdruk op zijn zwarte broek achter.

‘Hé, gaat het?’ Ze schudt een beetje aan zijn been en haar blik gaat over zijn gelaat. Het is een man die duidelijk lang geleden zijn beste jaren heeft gehad. Zijn handen zijn gerimpeld en ook zijn gezicht verradt de tand des tijds. De huid van zijn gezicht lijkt wel perkament en wat ooit fijne lijntjes waren zijn nu dikke groeven rond zijn mond geworden. Hij heeft een dik en blauw oog en bij zijn mondhoek zit een straaltje opgedroogd bloed. Emma veegt wat betonstof uit zijn gezicht en mompelt wat tegen hem. Zachtjes begint de oude man te bewegen en hij pakt haar bij haar pols. ‘Oh, gelukkig meneer, u leeft nog. Kunt u mij... hé... au... wat doet u? Meneer, stop! STOP!’ gilt ze nu. De man heeft haar eerst bij haar pols gepakt en daarna zijn rimpelige, lange vingers rond haar hals geklemd. Met ongekende kracht knijpt hij haar strot dicht. Hij komt omhoog en drukt haar op de grond. Voor een oude man die net nog bewusteloos was, heeft hij verdomd veel kracht.

Ongecontroleerd maaien haar armen in het rond. Haar voeten hebben geen grip op het stoffige beton. Het heeft geen zin. Ze is te zwak en haar benen schoppen in het luchtledige. Al krabbend probeert ze zijn handen bij haar nek weg te halen. De paniek slaat toe als ze beseft dat hij niet uit zichzelf gaat stoppen. Deze man is er op uit om haar te doden. Zijn bloeddorlopen ogen kijken haar boosaardig aan terwijl hij er net, toen hij nog niet bij kennis was, nog vriendelijk uitzag. Op goed geluk trapt ze hem. Hier en daar weet ze hem wel te raken, maar het lijkt geen effect te hebben. Waarschijnlijk komt het over als aaien. De onverwachte dreun komt juist op het moment dat ze licht in haar hoofd wordt en haar ogen wegdraaien. De vingers rond haar hals verslappen en de man

maakt een zijwaartse beweging. Meteen krijgt ze een overvloed aan lucht binnen.

Emma kijkt happend naar adem in het getergde gezicht van een man die over haar heen gebogen staat. De broodnodige zuurstof lijkt niet bij haar binnen te kunnen komen. Rochelend en hoestend probeert ze enig obstakel weg te krijgen. De man staart haar afwachtend aan, het stuk hout nog in zijn hand. Hij steekt zijn hand naar haar uit, maar in plaats van deze aan te pakken schuift ze op haar billen naar achteren.

Haar strot voelt rauw en pijnlijk aan. Het lukt haar, weliswaar fluisterend, om hem toe te snauwen. 'Blijf van me af?' Ze steekt dreigend haar hand op. Haar gejaagde ademhaling en rood aangelopen gezicht verraden meer dan ze wil. 'Wie ben jij? Wat moet je van mij?'

'Hé, rustig aan maar, ik doe je niets. Ik ben hier op dezelfde manier als jij gekomen. Tenminste, dat denk ik.' De man recht zijn rug weer en kijkt onderzoekend om zich heen. 'Eén ding is zeker... ik heb de uitnodiging voor dit feest niet aangenomen.' Zijn blik gaat weer naar Emma en even kijkt hij haar bezorgd aan. 'Jij hebt volgens mij ook geen flauw idee wat we hier doen, of wel? Hoe heet je?'

'Em... Emma.' In de positie waarin ze nu verkeert is ze zich bewust van haar vrouwelijkheid. Trillend pakt ze het knoopje van haar blouse en probeert het in het knoopsgat te prutsen. Waar ze normaal gesproken lak aan heeft telt nu niet, maar of het verschil maakt is maar de vraag.

'Emma, hè? Ik ben Dave en je hoeft je daar niet druk over te maken, hoor.' Hij gebaart een beetje onhandig naar haar borsten. 'Ik ben niet van de vrouwenliefde. Op mij maak je geen indruk. Althans niet op die manier.'

'Wie zegt dat?' Ze kijkt hem nog steeds wantrouwend aan. Hij heeft net die oude man van haar afgeslagen, maar er is toch echt

meer voor nodig om haar vertrouwen te winnen.

‘Je hebt een lelijke bult op je hoofd.’ Hij wijst naar de zijkant van haar gezicht. Even voelt ze eraan, maar geeft verder geen antwoord. ‘Ik neem aan dat die camera van jou is?’ Dave maakt een hoofdbeweging richting een Canon fotocamera die aan de andere kant van de ruimte ligt. Een meter verderop ligt haar cameratas. Ze knikt. Haar mobiel, waar is haar mobiel?

‘Doe je dat voor je werk? Fotograferen? Heb ik altijd wel een keer willen doen, maar ik heb er geen geduld voor.’

Emma krabbelt overeind en schuifelt naar de tas. Het zogenaamd vriendelijke gebabbel van die vent kan haar gestolen worden. Ze wil hier weg en wel nu! ‘Luister Dirk, het lijkt me zinvoller als we eerst uitvogelen wat we hier doen en hoe we hier weg kunnen komen voor we een onzinnig kennismakingsgesprek met elkaar aangaan. Ik wil hier weg en wel nu!’

‘Dave... mijn naam is Dave.’

‘Wat?’ Verward graait Emma in haar tas. Ze moet haar telefoon vinden en snel.

‘Laat maar. Zoek je iets?’

‘Ja, mijn ... oh, hier is hij.’ Nog steeds een tikje ongecontroleerd haalt ze haar hand terug en laat hem haar telefoon zien.

‘Vergeet het. Die heb ik al geprobeerd en ook die van de anderen. Ze doen het niet. We hebben hier geen bereik.’

Emma drukt eigenwijs op wat toetsen en moet constateren dat hij gelijk heeft. Teleurgesteld doet ze de telefoon uiteindelijk terug in de tas. ‘Wat zei je net? Zei je anderen? Bedoel je die daar?’ en ze wijst naar de bewusteloze oude man waarbij nu een vers stroompje bloed een spoor over zijn gehavende gezicht trekt.

Dave kijkt op de oude man neer en schudt zijn hoofd. ‘Nee, we zijn met meer. We zijn met zijn negenen. Drie vrouwen, zes mannen. Waarvan één hartstikke dood.’

‘Hoe bedoel je... dood?’

‘Nou, dood, kassiewijle, de pijp uit, einde oefening... Gewoon dood.’

Met een blik, die ze ergens in haar tienerjaren heeft geleerd, kijkt ze hem verveeld aan. ‘Grappig hoor. Ik wil weten wat er gebeurt. Waarom zijn we hier? Is er iemand die ons doelbewust iets aan wil doen?’

‘Lijkt er wel op, ja. We zitten hier opgesloten.’

‘Maar wat is de bedoeling? Ik ben hier vanmorgen niet zelf naartoe gegaan, dus hoe kom ik hier? Hoe kom jij hier en wie zijn al die mensen?’

‘Nou, ééntje ken ik.’

‘Dat meen je. Wie?’

Dave geeft een trap tegen de benen van de man die aan zijn voeten ligt. ‘Deze hier.’

‘Je kent hem? Wie is hij?’ Automatisch gaat haar hand weer even naar haar nog pijnlijke strottenhoofd. ‘Waarom wil hij me dood hebben?’

‘Dit is mijn grootvader en...’

‘Ga weg. Je grootvader?’ onderbreekt ze hem. Met grote ogen kijkt ze hem aan.

‘... en hoewel ik hem van alle ellende in de wereld de schuld wil geven, denk ik niet dat hij je bewust dood wil hebben.’

‘Hallo... hij heeft zojuist geprobeerd me te wurgen en jij hebt hem van mij af moeten slaan. Ben je dat alweer vergeten?’

Dave ontwijkt haar boze gezicht. Hij hoeft zich natuurlijk niet te verantwoorden voor het gedrag van een familielid, maar het zou ook zomaar kunnen dat hij geen trek heeft in de richting waarop dit gesprek gaat. ‘Nee, dat ben ik niet vergeten, maar gaan we nu een discussie houden over hem of gaan we kijken hoe we hieruit kunnen komen?’

Hoofdschuddend beseft Emma dat er niets anders op zit en volgt hem door de ruimte.

Hoofdstuk 2

16 Augustus

16:20 uur

Het pand waarin ze zich bevinden is geen huis in aanbouw, zoals ze eerder even had gedacht, maar heeft meer de indruk van een industrieel pakhuis of een fabriek in vergane glorie. Het is volledig gestript. Wat over is gebleven is een hal van pak 'm beet duizend vierkante meter die in verschillende ruimtes is verdeeld die niet met deuren zijn afgesloten. De grootste ruimte lijkt nog het meeste op een parkeergarage met grote vierkante draagzuilen. De ene kant bestaat uit één lange blinde muur en aan de andere kant zitten grote vierkante gaten waardoor je direct naar buiten kijkt. In een ver verleden zijn dit ramen geweest. Alleen de sponningen, vensterbanken en raamprofielen zijn overgebleven. Het meeste glas ligt er dan ook uit. Wat rest is het verroeste staal, waar het glas ooit in zat. De patina die het staal heeft gekregen is geweldig van kleur. Alleen de tand des tijds kan deze kleur creëren. Even schudt ze haar hoofd als ze beseft dat ze ook in deze situatie haar vak niet los kan laten. Zelfs nu zoeken haar ogen naar mooie composities.

Als professioneel fotograaf heeft ze wel vaker panden als deze gezien. Ze is gek op verlaten gebouwen, omdat de combinatie van het industriële en de graffiti op de muren geweldige foto's opleveren. Een aantal jaar geleden heeft ze zich aangesloten bij een groep fotografen die elk vrij moment gebruiken om naar zogenoemde Urbex locaties te zoeken en daar vervolgens

eindeloos te fotograferen. Dit is echter een pand van een heel ander kaliber. Wat het is weet ze niet, maar van dit pand krijgt ze de kriebels. Het geeft haar dat ongemakkelijke gevoel dat ze op de verkeerde tijd op de verkeerde plek is. In de panden die ze kent staat vaak nog oud meubilair, wat een extra dimensie geeft aan wat ze wil fotograferen. Hier staat of ligt, op een paar houten pallets en wat resten bouw materiaal na, niets waar ze wat mee zou kunnen. Zelfs MacGyver zou zich hier gaan vervelen. Op de muren staat hier wel graffiti, maar niet in de hoeveelheid die ze kent en ook het signatuur herkent ze niet. Vrijwel elke graffiti artiest heeft een eigen kenmerk of tag en door de jaren heen heeft ze er steeds meer leren herkennen. Dat ze deze niet thuis kan brengen moet óf betekenen dat ze op onbekend terrein in een onbekende stad is. Óf dat dit voor haar een nieuwe, onbekende kunstenaar is, wat haar stug lijkt. Haar vinger volgt een zwarte lijn op de muur.

Er gaat een trilling door haar lijf. De aanwezigheid van de man achter haar geeft geen vertrouwen dat ze veilig is. Dan pakt Dave haar bij haar elleboog en met zachte dwang leidt hij haar rond. Kennelijk schat hij haar niet als een gevoelig poppetje in. Hij laat haar de bewusteloze mensen met hun afschuwelijke verwondingen zien, maar vergeet enig empathie voor haar gevoelens te tonen. Het komt niet in hem op dat ze het misschien wel helemaal niet aan kan om dit te zien. Het maakt allemaal niet uit. Emma is niet van plan om zich kwetsbaar op te stellen. Nu helemaal niet.

‘Kijk... De ruimte is in verschillende kamers onderverdeeld en overal ligt wel iemand.’ Alleen een rondgang door dit pand laat zien dat Dave gelijk heeft. In deze fabriek zijn in totaal negen personen opgesloten en waarschijnlijk hebben ze, net zoals zij, geen flauw idee waarom ze hier zijn opgesloten.

‘Hoor jij dat ook?’ Emma kijkt om zich heen om uit te vinden waar het geluid vandaan komt. Het klinkt als zacht gehuil. In één

van de kamers zit een meisje ineengedoken in een hoek. Haar ooit mooie lange haar hangt in slierten om haar gezicht. Hoewel ze vuil is en een onverzorgde indruk maakt is ze nog steeds bloedmooi. Emma knielt naast haar neer en legt een hand op de schouder van het meisje. Deze maakt meteen een afwijzende beweging waardoor Emma haar hand gelijk terugtrekt. ‘Niet schrikken. Ik doe je niets. Ik ben Emma en dat is eh...’

‘Dave,’ mompelt hij. Hij doet geen enkele moeite om het meisje gerust te stellen.

‘Die lomperik is dus Dave. Wie ben jij?’

‘Candice,’ snottert ze.

‘Oh, gunst... Net zo zoet als ze eruit ziet.’

Emma kijkt hem vuil aan en pakt dan het meisje weer vast.

‘Luister... ben je gewond? Kan je staan?’

Beschermend slaat ze haar armen om de tas op het moment dat Emma deze opzij wil schuiven om te kijken of ze verwondingen heeft. Zoals een hond zijn bot verdedigt zo fel is ze op haar tas. Dave slaakt een zucht en verlaat de ruimte.

‘Rustig maar, joh. Ik kom niet aan je spullen. Kan je staan?’

Ze knikt en gaat staan. Trillend veegt ze de tranen uit haar gezicht en neemt een diepe teug adem. Alsof dat haar kracht en lef geeft neemt ze gelijk een andere houding aan.

‘Emma, wat doen wij hier en hoe ga jij mij hier weg krijgen?’

Emma kijkt op van de plotselinge arrogantie. Het verbaast haar dat het kind zo snel kan switchen van huilen naar kracht. Even weet ze niet of ze hier bewondering voor moet hebben of dat ze nu op haar hoede moet zijn. In de situatie waarin ze nu verkeren lijkt het haar het beste om voor de laatste optie te kiezen. Het is duidelijk dat ze hier niet uit vrije wil zijn, wat haar betreft hebben ze geen tijd en geen motivatie om nu vriendinnen te worden. In de vrije buitenwereld zou Emma die behoefte eigenlijk ook niet hebben. Hoewel ze zichzelf als een toegankelijk en open persoon

beschouwt, heeft ze geen trek in vriendschappen met pubers die minstens vijftien jaar jonger zijn.

‘Weet jij hoe je hier bent gekomen?’

‘Het enige wat ik weet is dat ik me in Arnhem op de Rijnkade moest melden voor een fotoshoot. Volgens mij heb ik uren gewacht. Ze zouden me ophalen, maar er kwam niemand.’ Candice raakt even de achterkant van haar hoofd aan alsof ze zich ineens herinnert dat ze daar een klap op heeft gekregen. Zitten we hier opgesloten?’

‘Ja, daar lijkt het wel op en we zijn niet de enige. Kom, dan gaan we kijken hoe het met de anderen gaat en ik wil kijken of we hieruit kunnen komen.’

Om de hoek kijkt Dave naar een man die met open mond op de grond ligt. Het ziet ernaar uit dat ook hij flink heeft gevochten om zijn overheersing te voorkomen. Tevergeefs, wat apart is, dit figuur lijkt wel op een bulldozer. Zijn armspieren zijn enorm en de dikte van zijn beenspieren zijn imponerend. Alles aan hem wijst op een vechtmachine. De tatoeages zijn voor Emma overtuigend genoeg om voor hem een blokje om te lopen. Hoe zouden ze het hebben gedaan? Aan de blauwe plekken te zien heeft hij flink wat klappen moeten incasseren voor ze hem te grazen hebben genomen.

‘Is hij dood?’ vraagt Emma zacht aan Dave.

‘Deze niet, maar die daar wel.’ Hij wijst naar een man die in de andere hoek op de grond ligt. Candice begint te gillen en zoekt bescherming achter de brede rug van Dave.

Er krielen wel twintig ratten over de dode man heen die zich aan zijn vlees tegoed doen. Het is duidelijk dat ze hier al een poosje mee bezig zijn aangezien het grootste gedeelte van zijn gezicht al is aangevreten. Waar ze vandaan komen is een raadsel. Alsof het nog niet erg genoeg is vliegen er ook hele wolken vleesvliegen om het

lijk. Van die grote dikke met een groen lijf. Het soort dat je echt niet in je soep wilt vinden en zeker niet als je hier hebt gezien waar ze op hebben gezeten.

‘Krijg nou de... Jemig, doe wat!’ gilt Emma.

‘Wat moet ik doen? De man is dood. Het enige wat we kunnen doen is hem naar buiten kieperen, dan zijn we denk ik ook van die beesten af.’

Emma wil net vragen of ze het raam ook als een vluchtroute kunnen gebruiken als ze iemand achter zich hoort snuiven. ‘Ja, dank je de koekoek... ik ga die vent niet aanraken hoor.’

Emma en Dave kijken tegelijk om. Achter hen staat een meisje. Ze is ongeveer net zo oud als Candice, maar daar houdt de overeenkomst op. Ze heeft een beetje meer vet op de botten en als je goed kijkt kun je, door de mascara en het zwarte oogpotlood heen, wat vrouwelijke gelaatstrekken bespeuren. Haar gitzwarte haar zit in twee vlechten om haar spierwitte gezicht en als ze zich zou voorstellen als Wednesday Addams uit *the Addams Family* dan zou je haar meteen geloven.

Dave schudt zijn hoofd en kijkt Emma vragend aan. ‘Zullen we?’

‘Wat? Die man naar buiten kieperen? Kan dat dan? Kunnen we dan niet beter zelf...?’ De grote ramen, waarvan het glas grotendeels weg is, waren haar al eerder opgevallen, maar ze had nog niet naar buiten gekeken. Emma loopt er naartoe en beseft meteen waarom ontsnappen via de ramen geen optie is.

Teleurgesteld laat ze haar schouders zakken. Zo te zien zitten ze op de bovenste verdieping van een gebouw met drie etages. Naar beneden springen is gelijk aan zelfmoord plegen, ze schat de afstand op minstens tien meter. Het op een schreeuwen zetten lijkt haar ook een nutteloze bezigheid. Zover het oog reikt is er geen gebouw of mens te zien. Niet alleen het gebouw waarin ze zitten ziet er desolaat en vervallen uit, ook de grond om het gebouw heen ziet eruit alsof die in geen jaren mensen heeft gezien. Het onkruid

staat meters hoog en het is er vergeven van de berenklaauwen. Daar doorheen wandelen is vragen om fikse brandwonden. Niemand die dat voor zijn plezier doet. Emma kijkt nog een keer naar het lijk en slikt wat gal weg. ‘Laten we het maar doen,’ zucht ze en ze kijkt Dave vastbesloten aan. Het laatste wat ze wil is continu naar het geknaag van die vretende ratten luisteren.

‘Zo, dat doe je handig...’

Emma kijkt hem vragend aan. ‘Wat bedoel je?’

‘Jouw haar ziet er uit alsof het moeilijk onder controle te krijgen is, maar je draait er zo een knot in alsof het niets is en het staat nog leuk ook.’

Ze weet niet goed wat ze met het compliment aan moet en haalt haar schouders maar op. Vroeger vervloekte ze haar wilde hardos en was ze jaloers op het haar van haar zus. Die had geen krullen en had zeker geen haarkleur waarmee je werd gepest. ‘Ik pak zijn benen, oké? Oh gatver, wat zijn die vliegen vies zeg.’

‘Hou je mond dicht,’ roept één van de meiden.

‘Tuurlijk... waarom had ik dit ook alweer voorgesteld?’ mompelt Dave zacht en haalt een teug adem. Emma maakt op dat hij beseft dat hij inderdaad degene is die hem bij de schouders moet pakken. Als het niet zo is dan zal ze hem er nog even aan herinneren. Bovendien heeft hij A gezegd, dus een beetje slap als hij nu ineens terugkrabbelt en geen B meer zegt.

De ratten laten zich niet zomaar weggagen en moeten letterlijk van het lichaam worden afgetrapt. Zodra er één weg is neemt een ander het lekkerste plekje weer in. Met een vies gezicht trapt Dave tegen de beesten en uiteindelijk schreeuwt hij naar Emma dat ze hem nu moet oppakken. Ze grijpt de man bij zijn enkels en Dave pakt hem onder zijn oksels. De man weegt minder dan ze had verwacht, toch is het lastig om hem naar het raam te krijgen. Emma doet haar best om de enkels van de man vast te blijven houden, maar het valt niet mee. Net als ze denkt dat het gaat

lukken rent er een rat over de buik en benen van het lijk en komt gillend voor haar gezicht tot stilstand. Ze heeft nooit geweten dat die krenge zo afgrijselijk kunnen krijsen. Op dit moment is er nog steeds een afstand tussen de rat en het gezicht van Emma, maar hij maakt genoeg indruk om er bang van te worden. Hij heeft duidelijk net gegeten. Zijn bek ziet rood van het bloed. Het zou zo een scene uit een horrorfilm kunnen zijn. Emma slaakt een kreet en heeft moeite om de benen vast te blijven houden.

‘Niet op letten, Emma... als je hem nu laat vallen krijg ik hem niet meer opgetild.’ Dave kreunt en steunt om het lijk omhoog te krijgen en op de vensterbank te leggen. De zwaartekracht speelt hem parten, hij moet moeite doen om niet los te laten. Hij geeft een sneer naar de meisjes die vol afschuw toe staan te kijken. ‘Verdomme, komen jullie nog helpen of willen jullie straks tussen die ratten liggen?’

De meisjes hebben niet veel aansporing meer nodig en pakken de man ter hoogte van zijn heupen. De rat weet even niet hoe hij zijn buit het beste kan verdedigen en rent nu van Emma terug naar de meisjes. Candice heeft er duidelijk meer moeite mee dan het andere meisje, die zich overigens nog niet heeft voorgesteld. Dit extra duwtje is net wat nodig is. Een tel later ligt het lijk op de vensterbank en kijken de vier elkaar aan. Het is alsof niemand het laatste zetje wil geven. De meisjes doen een stap naar achter waarmee ze gelijk de verantwoordelijkheid afschuiven. Emma steekt haar handen uit. Ze twijfelt even. Dave tikt haar vluchtig aan en geeft haar een hoofdknikje alsof hij voorstelt om het samen te doen. Vervolgens duwen ze de man over de rand. Het duurt langer dan verwacht, maar dan volgt de doffe klap van een lichaam dat de grond raakt. Geschokt kijkt Emma naar Dave. Haar bloeddoorlopen ogen worden vochtig. Ze raakt in paniek. Haar hele lichaam begint te trillen. Ze wappert met haar handen, haalt gejaagd adem en tracht haar tranen in te houden.

‘Oh nee, niet weer. Wat heb ik gedaan?’ jammert ze. Het lichaam van Dave verraadde dat hij zich geen houding weet te geven. Ze wil zich door hem niet laten troosten, maar toch lukt het hem om een arm om haar schouders te slaan. Emma is te veel in shock om te blijven tegenstribbelen en laat het uiteindelijk over zich heen komen. ‘Rustig maar. Het is niet jouw schuld,’ sust hij zacht.

‘Jawel. Het is wel mijn schuld. Ze had nog kunnen leven.’ Emma begint te snikken en kruipt nog dichter in de armen van Dave.

‘Hoe voelt het nou om iemand te hebben vermoord?’ hoort Emma het meisje in het zwart tegen haar zeggen en allen draaien ze zich met een ruk naar haar toe.

‘Zo hé... zei ze dat nou echt?’ fluistert Candice.

Hoofdstuk 3

Het is maar goed dat ze niet weten dat ik ze kan horen. Ik vraag me af of ze zich anders zouden gedragen als dat wel zo zou zijn. Hoe zullen ze reageren als ze erachter komen wat ik met ze van plan ben? Het is jammer dat Thijs voortijdig de pijp uit ging. Ik had nog zulke leuke plannen met hem. Het is wel duidelijk dat hij een zwak stuk vreten is. Of eigenlijk was. Nooit gedacht dat hij zo snel zou gaan. In het Rijnstate ziekenhuis was hij nog dé man, de oncoloog waar iedereen respect voor had. Slank, knap en een sexappeal waar je u tegen zei en natuurlijk súper intelligent, *of course...* Hij had misschien beter gynaecoloog kunnen worden. Dan hadden ze hem vast serieuzer genomen. Slank en knap is hij nu in ieder geval niet meer. Eigenlijk zou ik nu een weddenschap met mezelf aan moeten gaan wie de volgende is die voortijdig dood gaat. Een van die wijven? Of is die aap met die achterlijke tatoeages de zwakste? Ik word alweer pijnlijk als ik aan hem denk. Ik heb zo'n bloedhekel aan hem. Hij heeft alles en is nooit tevreden. Het soort wat het bloed onder je nagels vandaan haalt. Zo'n sportschooltype waarvan je wilt dat ie mijlenver bij je vrouw én je kinderen uit de buurt blijft. Hij is seksueel zo gefrustreerd dat hij het zelfs met de stofzuiger zou doen.

Nu Thijs dood is, moet ik toch even nadenken wat de volgende stap is. Ze hebben hem gewoon door het raam naar beneden

gekieperd. Dat getuigt toch van iets meer lef dan ik had gedacht. Die rooie feeks... daar moet ik voor oppassen. Dave doet tot nu toe precies wat ik van hem verwachtte, maar die rooie zus, die moet ik als eerste breken. Na vijf hele jaren kan ik eindelijk wraak op haar nemen voor wat ze heeft gedaan. Nu kan ik iedereen die in dit verdomde pand rondhangt wreken. Ze weten het nog niet, maar ik heb hier zo lang naartoe gewerkt. Vanaf het moment dat ik wist dat ik niet meer te redden was heb ik mijn koers uitgestippeld. Iedereen die ik haat trek ik mee en ik ga een statement maken. Nee, niet zo'n statement die die Jihadi's trachten te maken. Wat die gasten doen is uit naam van een profeet terroristje spelen. Wat ik ga doen, doe ik uit een andere overtuiging. Ik ben ervan overtuigd dat ik deze aardkloot moet verlossen van een paar waardeloze figuren. Kijk naar Berend. Berend zit, net als die bodybuilder, helemaal onder de tatoeages. Het is op zijn bruine huid wat moeilijker te zien, maar ze zijn toch dominant aanwezig. Hij heeft die tattoos vast zelf gezet. Ik zou hier als artiest geen geld voor durven vragen, denk ik. Als die artiest dit werk op mijn huid had gezet, dan had hij vast samen met deze mensen hier opgesloten gezeten. Het is een mager lelijk mannetje die niets in het leven heeft bereikt. Zoals zoveel Antillianen dacht ook hij dat het in Nederland beter zou zijn. Nee, hij werd crimineel. Zijn niet zo snuggere voorkomen zorgde ervoor dat hij redelijk snel tegen de lamp liep. De ezel. De vergelijking met dit dier gaat tot zover, omdat Berend er niks van leerde en zich steeds weer op heterdaad liet betrappen. Die gast had wel tien keer zijn kop tegen dezelfde steen kunnen rammen, het maakte geen verschil. De laatste keer in de gevangenis was er toch iets van verandering in hem gekomen. Hij vond het in deze gevangenis waarschijnlijk niet leuk. De anderen hadden van hem een gewillig vrouwtje gemaakt, iets

wat hij moeilijk kon accepteren, anders dan de meeste criminelen vond hij dat gekriebel tussen zijn billen niet fijn. Na zijn vrijlating merkte hij dat de maatschappij niet echt vergevingsgezind was en voelde zich dus als vrij man ook hier niet meer thuis, al zal hij dat natuurlijk nooit toegeven. Hij valt een beetje tussen wal en schip, zeg maar. Hij doet nu alsof hij een gerehabiliteerd mens is. Hij is veranderd, zegt hij. Hij heeft zijn leven gebeterd en zal nu geen mogelijkheid voorbij laten gaan om een ander te vertellen hoe het moet. Dat een vos nooit zijn streken verliest is iets wat zijn vrouw elke dag aan den lijve ondervond. Berend is iemand die niet genoeg klappen heeft gekregen en geloof me, binnen nu en een paar dagen gaat hij om zijn moeder schreeuwen.

Net zoals dat hysterische wijfie van Vreemans. Arienne Vreemans woonde om de hoek bij mij. Deze vreselijke puber wist niet wanneer ze op moest houden. Ze terroriseerde de hele buurt met haar geschreeuw en gejack en iedereen was bang voor haar. Ik niet. Ik irriteerde me scheel aan haar, maar ik gunde het haar niet dat ik bang voor haar werd. Als ik haar was dan zou ik nu bang voor mij zijn. De kans dat ze hier levend uitkomt is uitgesloten. De kans dat ze zonder te lijden sterft is definitief nihil. Ze mag hopen dat die achterlijke zwarte meuk op haar gezicht de komende dagen een beetje blijft zitten. Arienne snapte er geen hout van. Ze dacht van wel, maar dat deed ze niet. Je hebt van die mensen die doen alsof ze het beste met je voor hebben en je vervolgens een mes in de rug steken. Arienne is zo iemand. Ze doet alsof ze je mag en ze is er altijd voor je, maar zodra ze genoeg informatie uit je heeft gepeuterd dan draait ze als een blad aan de boom om tot een psychopaatje eerste klas. Ha... ze heeft duidelijk nog niet door dat ik de psychopaat hier ben. Het was een makkie om haar naar de

fabriek te lokken. Ik hoefde me alleen even te verdiepen in gothic feesten en ik moest de magische woorden leren: het gothic taaltje. Ze heeft geen moment doorgedraaid in welk gevaar ze verkeerde. Blijkbaar hadden haar broers geen goede invloed op haar. Met hun kon ik wel opschieten. Woest wilde ze een keer tegen haar broers dat ik niet te vertrouwen was. Grappig... had ze toch nog een keer gelijk.